

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่องนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงแนวทางตามกฎหมายไทยในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นในเขตจังหวัดเชียงราย คือ สินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (สินค้าโอท็อป) ให้สามารถนำมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ซึ่งเป็นที่ยอมรับของธนาคารได้ เพราะในปัจจุบันทางธนาคารไม่สามารถให้สินเชื่อแก่ผู้ประกอบการตามวงเงินที่มีการยื่นขอสินเชื่อเพื่อเป็นทุนหมุนเวียนและขยายกิจการ เพราะขาดองค์ประกอบในเรื่องของหลักประกันทางธุรกิจที่น่าเชื่อถือ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยดำเนินการวิจัย 2 รูปแบบ คือ การวิจัยเอกสาร โดยศึกษาสถานะทางกฎหมายของภูมิปัญญาท้องถิ่น และหลักกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับหลักประกันการชำระหนี้ และการวิจัยภาคสนาม โดยเก็บข้อมูลภูมิปัญญาท้องถิ่นในเขตจังหวัดเชียงราย สัมภาษณ์ธนาคารที่เกี่ยวข้องถึงปัญหาลดอุปสรรค ตลอดจนความเป็นไปได้ในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ จากการศึกษาวิจัยพบว่าเหตุที่ปัจจุบันธนาคารไม่รับภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ ก็เพราะว่ายังขาดกฎหมายรองรับที่ชัดเจนและแน่นอนถึงวิธีการในการสร้างสัญญาหลักประกัน และวิธีการในการบังคับหลักประกัน โดยแนวทางในการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ได้นั้น สามารถทำได้ 3 วิธี ได้แก่ (1) ภายใต้สัญญาแบบมีเงื่อนไขบังคับก่อนหรือสัญญาแบบมีเงื่อนไขบังคับหลังตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 183 (ข), (2) ภายใต้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 703 วรรคสอง โดยแก้ไขเพิ่มเติมให้สามารถนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ได้ และ (3) ภายใต้ร่างพระราชบัญญัติหลักประกันทางธุรกิจ พ.ศ. ... มาตรา 8(5) โดยออกกฎกระทรวงให้สามารถนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาเป็นหลักประกันการชำระหนี้ได้

คำสำคัญ : ภูมิปัญญาท้องถิ่น, หลักประกันการชำระหนี้, กฎหมาย

Abstract

This research aims to examine Thai legal guidelines which can be opted in order to put forward Chiang Rai's local wisdoms, known as OTOP (One Tambon One Product), as an alternative to collaterals, recognised and accepted by financial institutions. Noted that nowadays, banks cannot issue loans that meet credit limits as requested by entrepreneurs, who wish to obtain the loans for the purposes of maintaining business operations and expansions, due to the fact that these particular loan applicants still lack reliable business collaterals. The proposed examination is based on qualitative research methodology, with the use of 2 distinguished research methods. On this regard, a desk research is performed in order to examine legal status of local wisdoms and other relevant legal provisions concerning collaterals principles. Meanwhile, a field study is conducted to collect local wisdoms persisted amongst the province of Chiang Rai, interviewing concerning banks vis-a-vis possible problems, challenges, and the feasibility of having local wisdoms recognised as valid collaterals for bank loans. Accordingly, the research findings indicate that a lack in legal clarity and certainty upon producing as well as enforcing insured collaterals are the underlying reasons that render banks from allowing and accepting local wisdoms as valid collaterals. Essentially, there are 3 possible scenarios that could help turn local wisdoms into lawful collaterals, in other words, first and foremost, under the reliance upon pre or post conditional contracts or agreements, which can be enforced under Section 183(b). Also, subjecting to the Civil and Commercial Code of Section 703 sub-paragraph 2, alterations or amendments can be made in order to facilitate the recognition and acceptance of local wisdoms as valid collaterals. Last but not least, as pursuant to a drafted bill on commercial collaterals B.E.... Section 8 (5), the proposed notion can be achieved through the issuing of Ministry Regulations, in which it has stipulated that local wisdoms can be used for the purpose of lawfully representing collaterals for bank loans accordingly.

Keywords: Traditional Knowledge, Collateral, Law